

Orbán Viktor és az építőkockák

2023 október 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

4

Átlag: 4 (1 szavazat)

Mérték

Erős hátszínűt nemcsak a politikában kell építeni, hanem sok más területen is

Na jó, kicsit clickbait a cím. Kozmopolita internetszövegben kevésbé jártasoknak: kattintás- vagy hatásvadász. Mert nem egészen Orbán Vikorról lesz szó – bár az ő szerepe is megkérdőjelezhető a dologban.

Kezdhetjük akár vele is, hiszen mint miniszterelnök, természetesen leg van a jobboldal politikai piramisának tetején. Nagyon fontos azonban az építmény többi része is. Hogyan épül(t) fel ez a piramis, mennyire stabil, és ha az, akkor mit?!

Látványosan messziről közelítjük meg, egy teljesen más világból, a zeneiparból érkez példával. Nyilván mindenki ismeri az énekes „tehetségkutató” műsorokat a televízióban; ha mostanában már nem is akkora durránások, de a Megasztár vagy az X-Faktor első néhány szériáját túlzás nélkül az egész ország követte annak idején. Oláh Ibolya, Gáspár Laci, Galambos Dorina, Palcsó Tamás, Vastag Csaba, Rúzsa Magdi, Caramel, Kocsis Tibor... akkoriban bejáratos nevek, mindennapi beszélgetések témái voltak. És még sok-sok név, akik egy csapásra, a semmiből lettek ismertek, kerültek a csúcsra. Van köztük, aki azóta is „elvan”, de a legtöbbjük eltűnt a „süllyesztőben”.

Persze nemcsak a hazai tehetségkutatók meznyére igaz ez, hanem úgy általában a zenei, szórakoztatóipari eladókra a világban. Aki hirtelen, mesterségesen jut a csúcsra, nagyon kétséges, hogy ott is tud maradni. Az igazi, sikeres eladóművészi karrierok alulról építkeztek.

Eleinte kis kocsimáknak játszottak, max. pár száz embernek; vagy szó szerint csak a tojástartó-dobozoknak a próbateremben. (Kezd, anyagiakban szökőköd zenészek számára a lepraktikusabb megoldás a hangszigetelésre.) Innen építették föl fokozatosan a karrierjüket, ahogy arról például Elton John is mesélt. Vagy ahogy az Irie Maffia és a Brains zenekar frontembere, Kéri András (MC Columbo) kiválóan fogalmazott: a nyári fesztiválok csillogása mellett év közben a felmosórongszagú klubokban is fel kell lépni.

Ahhoz, hogy egy karrier stabil legyen, nagyon sok dolgot meg kell tanulni, tapasztalni. Ha valaki pillanatok alatt híres lesz a médiának köszönhetően, a hírnév ugyanígy pillanatok alatt elillanhat, amint a média új kedvencet talál a helyére. Bodnár Réka zenei menedzser találóan írta le egyszer a jelenséget:

olyan egy jól működő zenei karrier, mint egy piramis. Rengeteg építőközből áll, amiket egymásra kell rakni, és fel lehet rajtuk kapaszkodni. Ha valaki a semmiből felrepül a piramis csúcsára, nagyon hamar le is zuhan onnan, mert nincs alatta stabil építmény. Ám ha már a sors így hozta, ilyenkor is van egy lehetőség: be kell építeni utólag a hiányzó kockákat.

És erre két igazi példát látunk a tehetségkutatók nyertesei közül: Rúzsa Magdit és Caramelt. Akik, miután a tévés hájpnak köszönhetően országosan híressé váltak, annak lecsengését követően elkezdtek „beépíteni a kockákat”. Játszottak húsz embernek, elmentek a „felmosórongszagú klubokba” is. Így nem kizárólag bulvársztorikban és falunapi hahnikon maradtak a köztudatban, hanem azóta is stabil, sikeres eladóművészi pályát tudhatnak magukénak. (Igen, vannak rajtuk kívül még páran, akik anyagilag is profitálni tudtak a tehetségkutató szereplésből, és valamilyen formában tovább tudták építeni a karakterüket. De felhangoktól, mellékszálaktól mentes popzenészi karriert igazán csak két ketten futottak be.)

Szóval felhájpolhat valakit a média, lehet valakiből gyorsan sztárt kreálni; és nemcsak a zene világában, de a politikában is létezik ilyen. Sok-sok (gyakran külföldi) pénzbeli is lehet miniszterelnököt csinálni egy pár hónapja még ismeretlen emberből; lásd Bulgária vagy Szlovákia esetét a közelmúltban. Sajátos történelmi helyzet következtében, váratlanul is kerülhet hatalomra egy politikai erő, de ha hiányzik alóla a stabil építmény, nem tud hatalomban maradni.

Az Antall-kormány a de iure – törvényhozói és végrehajtói – hatalmat ugyan birtokolta, ám a de facto hatalom számos területen (média, gazdaság, állami erőszakszervezetek stb.) a posztkommunista ellenfelek kezében maradt. A kormány sok esetben nem tudott érvényt szerezni akaratának. Néha az apparátusok, az intézmények megködtetői egyenesen szabotálták a törekvéseit. Valójában kisebb csoda, hogy az Antall-kormány ki tudta tölteni mandátumát.

Miután a taxisblokáddal („alkotmányellenes puccsal”, ahogy Orbán Viktor nevezte) nem sikerült megbuktatni, vélhetően rájött a posztkommunista MSZP–SZDSZ-konglomerátum, hogy jól van ez így, sőt tán még jobb is, ha az MDF gyakorlatilag béna kacsaként végigcsinálja a ciklust, elvisz minden balhét, eközben az emberek mindennapi életére tényleges hatást gyakorló területeken (oktatás, kultúra, egészségügy, közszolgáltatások stb.) úgymint mindenütt a baloldal van pozícióban. 1994-ben aztán a de iure politikai hatalmat is megszerezték, ráadásul kétharmaddal.

Nyilván érthető, hogy miért hiányoztak a piramis kockái 1990-ben a jobboldalon. Negyven év kommunizmus kiirtotta, ellehetetlenítette a keresztény-konzervatív, nemzeti gondolkodást és az ezt képviselő intézményeket, embereket. A Fidesz 1998-as győzelme még nagyjából hasonló környezetben jött. Orbán Viktor akkor egy fiatal, „Megasztár-győztes” miniszterelnök volt. Nyilván nemcsak médiahájp volt mögötte (sőt a legkevésbé sem, hiszen 95 százalékban a baloldal kezében volt a média), hanem már akkor komoly politikai teljesítmény is, de az építmény még nagyon hiányzott. Sikerült eredményeket elérni, de a posztkommunista hálózat gyakorlatilag érintetlen maradt, ezért is tudott nyerni újra 2002-ben a baloldal. Amely ezután gyakorlatilag önmagát járatta, építette le, egy politikai, főleg hatalomtechnikai rátermettséggel kétségtelenül rendelkező, de patológiusan hazudozó, narcisztikus szociopatának köszönhetően.

A Fidesz 2010-es kétharmadát követően elindult a hálózat összeroppantása, ennek ellenére máig nem elhanyagolható. Persze keleti posztkommunistából teljesen átalakult nyugati neomarxistává, és ma már szinte kizárólag a külföldi finanszírozás tartja életben, de ettől még nem tart el. És önmagában nem is elegendő eltüntetni. Fel kell épülnie helyette egy stabil jobboldali-konzervatív, nemzeti-patrióta „építménynek”.

Látható, ahogy Orbán Viktor ezt a politika területén felépítette; a polgári körökben kiindulva a Fidesz egy országosan mindenütt beágyazott, professzionálisan működő politikai párt lett. De vélhetően azt is felismerte a miniszterelnök, hogy erős hátszínigot is kell építeni, nemcsak a szűk értelemben vett politikában, hanem sok más területen is. Nem elég birtokba venni a piramis csúcsát; be kell rakni az építőkockákat is.

Rudi Dutschke német marxista szociológus a 60-as években meghirdette a „hosszú menetelést az intézményekbe”, azaz a baloldalnak kijelölte a máig jól követhető utat: fegyveres „osztályharc” helyett szép lassan el kell foglalni a társadalmi és kulturális intézményeket, pozíciókba kell juttatni a megfelelő ideológiával ellátott embereket. Mindenütt. A kerületi ügyészeket, iskolák, színházak, kórházak stb. igazgatóin át az újságok főszerkesztőig. Az út végén sikerült odáig eljutni, hogy ma már a korábban kifejezetten konzervatív üzleti világban, a nagyvállalatok élén is a neomarxista egyetemeken kikerült, indoktrinált vezetők állnak.

Orbán Viktor behatóan ismeri Antonio Gramsci olasz marxista teoretikus munkásságát (ezt konkrétan is lehallhattuk), és egész biztos, hogy hasonló tüzetességgel tanulmányozta Dutschkét is. És felismerte, hogy

a jobboldal hosszú távú sikeréhez nem elegendő a politikai pozíciók (időleges) megszerzése, hanem egy hasonló „hosszú meneteléssel” vissza kell venni az intézményeket is. Ahol pedig ez nem lehetséges, vagy legalábbis „véres” áldozatokkal járó ellenállásba ütközik, ott új intézményeket kell létrehozni.

És tulajdonképpen innen jött ennek a cikknek a gondolata. Eredetileg számba akartam venni azokat az intézményeket, tudásközpontokat, „think tank”-eket (és az ezeknél tevékenykedő fiatal kutatókat, elemzőket), amelyek egyre erősebb, hatékonyabb intellektuális hátteret jelentenek a kormánzatnak és politikájának. (Ez akár egy következő cikk témája is lehet.) De fontos látni, hogy ezek a konkrét intézmények, szervezetek is egy nagyobb kép részei:

ezen a „képen” pedig a piramist látjuk. Aminek egyik nagy építőkockáját képezik (és ami pedig kisebb, immár nevesíthető kockákból áll, a Századvégtől a Nézőponton, az Alapjogokért Központon, az Eurázsia Centeren, a Danube Institute-on stb.-n át az MCC-ig – elnézést, akik helyhiány miatt nem lettek megnevezve), de számos további kocka beépítése is lezajlott vagy folyamatosan zajlik; az átszervezett felsőoktatástól kezdve a médiaműhelyeken át a sportegyesületekig.

Persze van még meló bűven. A közoktatás kemény dió, tele Dutschkén (és Habermason, Horkheimeren vagy Sartre-on, Derridán stb.) nevelkedett, full balos tanárokkal. És fájóan hiányzó „építőkocka” egyelőre az igazságszolgáltatás területe is, de reméljük, a korábbi sikertelen próbálkozás után előbb-utóbb a masszív

neomarxista bátyaként működ? bíróságokat is sikerül megszabadítani a balos ideológiai túlsúlytól. Hajrá!

Borítókép: Orbán Viktor miniszterelnök a Transzít politikai fesztiválon Tihanyban 2023. augusztus 25-én (Fotó: MTI/Miniszterelnöki Sajtóiroda/Fischer Zoltán)

Jeszenszky Zsolt - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló